

SOL YANIM

Kültür – Sanat - Edebiyat

Aleyna TOPUZ

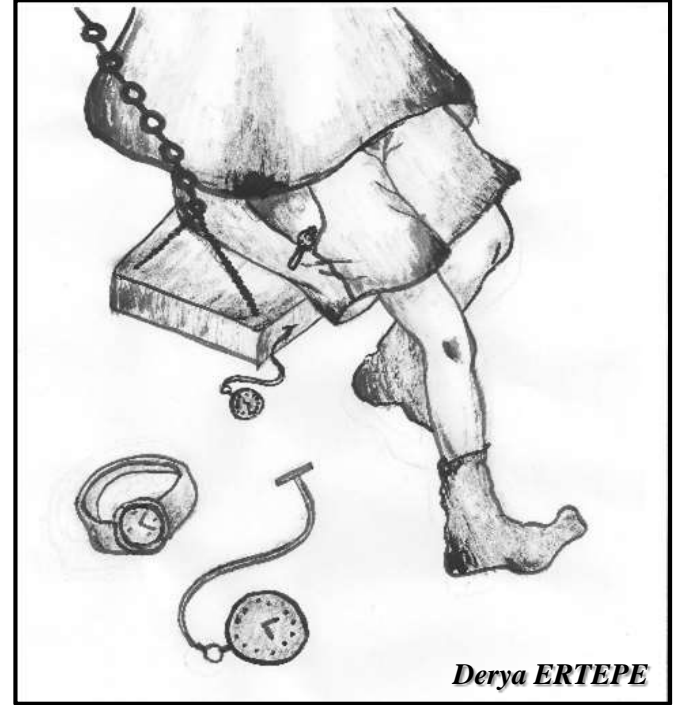
ARTIK KIRLARDA ÇİÇEKLER CAHİT’SİZ AÇACAK

Sizi biraz eskilere götüreceğim. Sene 1940’a. Türk şiirinin en zarif abisinin doğum yılına. Hayatını, yalnızlığın son aşamasında inandığı şeyler uğrunda savaşıyor geçiren bir şairin hikâyesine. Gerçek adı Abdurrahman Cahit Zarifoğlu’dur. Zarifoğlu’nun babası ile arası sert ve hırçındır. Çünkü annesinin üzerine başka bir kadınla evlenmesini kabullenemeyen şair, babasıyla hep soğuktur. Ahmet Bey yerine, kendisinden bir buçuk yaş büyük abisi Sait’e “baba” demiştir. Cahit, içine kapanık bir kişidir. Bunun üzerine arkadaşları ona Aristo Cahit lakabını takmışlardır. Birçok etkinliği yapmayı seven Cahit Zarifoğlu, güreşe ve pilotluğa çok ilgi duymuştur. Pilotluk için Eskişehir’e gitmiş fakat sağlık sorunları yüzünden başarılı olamamıştır. Zarifoğlu tam üç yıl sınıfta kalmış ve on yılda üniversiteyi tamamlamıştır. Gelecek genç nesillere, çabalamanın önemini vurgulamıştır. Cahit, gezilere de ayrı ilgi duymuş, hatta otostop ile Avrupa’yı gezmeye başlamıştır. Şiirin yanında resme de ilgi duyan, çocuklar için kitap yazan Zarifoğlu, çocukların göz bebeği olmuştur. Hayatının büyük kısmını yalnız yaşayan Cahit, arkadaşı Necip Fazıl’ın aracılığı ile Berat Hanım’la dünya evine girmiştir. Şairin en çok ilgi çeken şiiri “Yedi Güzel Adam” olmuştur ve filmi de çekilmiştir. Bu güzel şiire şu cümleleriyle başlamıştır: Bu insanlar dev midir?/Yatak görmemiş gövde midir? der büyük şair. Birçok eseri olan şairin diğer eser örnekleri de şunlardır: Menziller, Yakarış, İns, Serçe Kuş, Ana, Yaşamak, Bir Değirmendir Bu Dünya , Sütçü İmam vb. Fakat üzücü olan Zarifoğlu’nun pankreas kanseri olmasıdır. Bir gün arkadaşlarıyla arasında bir diyalog geçer: “Artık kırlarda çiçekler bensiz açacak.” Günler geçtikçe Zarifoğlu erimiştir ve 7 Haziran 1987 de gözlerini fani dünyaya kapamıştır. Herkes kedere ve yasa boğulmuştur. Ve artık kırlarda çiçekler Cahit’siz açacaktır.

Zehra ÇAKIRGÖZ ÇİĞLİK OLALIM

Yaşamak... Ölen insanların olduğu bir dünyada direniştir oysa. Yaşamak belki de başlı başına bir yük.

Kimsenin sesini ulaştıramadığı, yatağına yattığında geceyi sabah edip dinlendiği ve hala vicdanıyla cebelleşen insan. Ne de kesik çıkıyor sesin. Oysa sen, ben ve biz. Uzattığımız ellerimiz adedince direnişi göğüsleriz. Yaşam ancak öyle karşılıksız bir çek olmaktan kurtulabilir. Sen sürekli mırıldanırken sıkıntılarını, bir yerde kana bulanmış nehirlerin olduğunu düşünme yine de. Düş(ün)me. Bu düşüşlerden elleri kan toplayan çocukların sessizliğini gütme. Kendi rengini kesme. Devam et hayatına, bir an olsun yutkunmadan esefle. Hiçbir günü dua ederek bitirmemişken ellerinin yetişmediğini söylüyorsun her seferinde. Sen ne yapabilirsin ki değil mi? Neyi değiştirebilirsin? İnsan olmakta bunca kudretsizsen, dara düştüğünde sana kim yetişsin? Ama tamam, hakkın var. Kendine göre sıkıntılarını yüzleşmekte. Bir çocuğun kan gölünde yüzdüğünü seyrederken elbette düşünebilirsin hafta sonunu kaplayan işinin gücünün can sıkıcı taraflarını. Ne kadar da zor senin için yaşamak... Birileri kolayca ölürken mesela. Yani bir çocuğun kan dolmuş gözleri, bir annenin sütü kesilmiş göğsü, bir babanın alnında duran namlu seni yeterince rahatsız etmiyor, öyle mi? Yeterince kuvvetli çıkıyor sesin. Her gün ayrı güneşe uyanırken refahla, yaşamını aymaz bir uykunun ocağında geçirmeye devam mı edeceksin? Ne olur, bir şey söyle. Ne olur, bir kez olsun, sesin yükselsin bu zulme. Kulağı çınlasın mazlumun da zalimin de.

Derya ERTEPE

Sena TÜRKMETİN TERTEMİZ SAYFALARA

Bir sayfa açayım Adil Erdem’den
O şiir benim şiirim olsun
Sanki bana seslenmiş gibi
Kafam, gözlerim, kulaklarım kalın olmasın
İncelik denince kötülük gelmesin aklıma

Denize bakayım
Korkulu dağlara bakıp iyi diyeyim
Artık baktığımda sadece taş, demir
Doğa üst üste yığılmış bir sürü zehir
Görmemiş olayım bunları
Hep iyi diyeyim

Düğmelere basıp yaşamaktan uzak...
Alayım elime aydınlık dolu kovamı
Uzaklarda kalsın borulara alınan sular
Ürkütmesin sokaklar
Ben taşırısam temizliği, silinir tüm kötülükler

Guta’dan çığlıklar gelmesin artık
Kan damlamasın şiir dolu sayfalarım
Gönlümün gökyüzüne duman düşmesin
Tertemiz şiirler yazayım
İnsanlığa

Gözümden yaş düşmesin
Bu şiir çok güzelmiş
Bu şiir benim olsun
Sanki bana seslenmiş gibi
Gel diyor aydınlık dolu kovamı da al

Bu şiir sayfaların en temizinden
Bu şiir senin olsun
Bu şiir bizim olsun

Furkan ÇAYIR **DOĞA MI?**

Şehirleşen dünya ... Sadece dünya değil insanlar da artık şehirleşti; doğadan, doğallıktan uzak, biçare bir toplum oluştu. Doğayı korumalı, şehirleşmeye dur demeliyiz! Ne kadar korumaya çalışan insanlar olsa da onlar da bir zaman sonra kaybolup gidiyor. Korumaya çalışan son kişi de kaybolduğunda sanırım doğa yok olacak, ne acı! Belki de böyle olması gerekiyor, tüm dünyanın şehirleşmesi gerekiyor, kim bilir?

Kızıldillerilerin de dediği gibi : “Son ırmak kurduğunda, son ağaç yok olduğunda, son balık öldüğünde; beyaz adam paranın yenmeyen bir şey olduğunu anlayacak!” Şehirleşme tamamlanıp doğa yok olduğunda anlayabileceğiz şehirleşmenin ne denli kötü olduğunu. Ama anlamalıyız; insanın ve dünyanın doğasına sahip çıkmamız gerektiğini! Yavaş yavaş , tek tek olsa da artık anlamamızın vakti geldi . Günümüzde bu bilince ulaşmış kişiler şükür ki var. Ortaya bir şeyler koymaya bir çaba içindeler en azından. Ama bu yeterli değil.

Doğa sadece ağaçlar, dağlar, tepeler, ovalar mı? Hiç sanmıyorum... Doğa bence daha çok huzuru temsil ediyor ve şehirleşen dünya, huzuru elimizden alacak ve bu gerçekleştiğinde artık çok geç olacak .

Ayşenur KAPLAN **İÇİMİZDEN BİRİ**

Bir çocuk sesi, bir hıçkırık dolduruyorken semayı, mor-kara bulutlar selamlıyorken sabahı, ses etmeden yolda yürüdü genç adam... Gözlerini dolduran düşünceler havuzundan bir damla düşürmek istedi. Sırdaş olmuştu şu vakit. Boş bir bank ilişti usul usul gözlerine... Ağlayacak bir omuz yoktu ki-oysa hep o omuz olmuştu başkalarına-ağlayabilsin, dökübilsin düşünceler havuzundan damlalar. Kırılmaktan tuz buz olmuş yüreği; o kömür yüreği dayanamıyordu Ankara ayazına... Ayazda kalmıştı... Kömür yürekli kara kuru genç... Kim bilir neler görmüşü gözleri, şu hep saklamaya çalıştığı gözleri...Toprak kokulu genç , kaldı öylece. Bir süreliğine zaman hissiyatını köşedeki hayali vestiyere astı. Çiseleyen yağmur, uğuldayan rüzgar el ele, kopacak fırtınayı tüm tabiata duyuruyordu. Yaslandığı dağlar ezilen, dayandığı ağaçlar çürüyen adam yalnızdı, yapayalnız ve hatta yansız...

Yürüdüğü yollara düşen gölgeler uzamaya yüz tutmuştu ve genç adam yorulmuştu. Kalktı o gözlerine usul usul ilişen banktan. Bu içine doğduğu ayaz kente yaranamamıştı bir gün olsun. Rüzgâr fısıldadı yine, belki de haykırdı sert sert... Gökyüzündeki, bir daha toprakla buluştu. Evet, gökyüzü bu kez genç adam için ağlıyordu...

Bir rüzgâr esti, bir feryat geçti ve bir damla daha indi... Kömür yürekli genç yoluna devam etti...

Zehra ÇAKIRGÖZ **BİR ACİZ DİLHUN**

Katili de maktulü de benim bu satırların. Ama siz epey yara sarmış gibisiniz nihayetinde. Size mi aitti çizgilere dolan kanın kesif tadı? Yoksa başkasından mı öykündünüz yaralara?

Benim canım çok yanıyor. Bazı zamanlar bunu anlatmak için çok uzun cümleler kuruyorum da hiçbiri karşılamıyor. Vazgeçip “ gitmeli” dediğimde üzerinde saydığım yer depremler doğuruyor. Bu fay hattına sıkıştı ayaklarım.

Ama siz, ne güzel dediniz de kesiklerimi diktiniz.

Sahi, devam ediyor hayat! Devam ediyor, devam ediyor... Merak ediyorum bazı zamanlar, benden türeyecek daha kaç ölü var?

Zeynep CANSIZ **VATANIN ASLINDA HAYATIN**

Seni de vururlar
Eriyen mumun ardında
Seni de vururlar
O sevdanın çılgınlıklarında

Bir düşman mı ki
Beni toprağımdan alacak
Bir kötü sual mi ki
Beni ellere sığındıracak

Bilirdim hayatın acımasız
Kelimelerin kifayetsiz
Kalbin duraksız
Ve vatanın sağ olduğunu

Seni de vururlar
Vatanım dediğin topraklarda
Seni de vururlar
Hiç beklemediğin anda

Bu ağlayan kalbim mi ki
Yoksa Kudüs'teki dinim
Bu susarak yaşamak mı ki
Yoksa gözlerimde dinen ferim

Bilirim Alsancak uğruna
Öleceğimizi aslında
Belki de önemsenmeyeceksin ama
Ruhun itinayla yükselecek arşa

Sümeyye HADİL
MELLİSUGA HELENA

Arı kuşu, çabalama kendinin olmayan yuvalar için. Kendi yuvandan söküp verdiğin dal parçaları seni yuvasız bırakınca üzüleceksen eğer.

Hiç yanından ayırmadığın ve bir damla sandığın suda boğulursan bir gün, aslında taşıdığının okyanus olduğunu hatırla.

Arı kuşu, çıkarma melodilerini kendinin olmayan rüzgârlar için. Rüzgârın sesini alıp gideceğini bile bile cevap gelmeyince üzüleceksen eğer.

Seninmiş gibi sevdiğin yavrular, inşa ettiğin yuvalardan uçunca bir bir, aslında her uçuşta senden eserler olduğunu hatırla.

Her uçuşun ilkini senin öğrettiğini onlara, melodilerine eşlik ettiklerini hatırla.

Arı kuşu, asla vazgeçme çırpınmaktan. Yuvası dallardan düşen her kuş için çabala, bu seni yuvasız bırakana kadar.

Arı kuşu, yardım et onlara tut kanatlarından.

Göğsündeki kırırtı terk edene kadar seni

Asla sen olmaktan vazgeçme.

Ayşenur KAPLAN

Beyza BADDAL
BİLİNÇALTIMIZ HAKKINDA
BİLMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Bilinçaltı bizim farkında olmadan nefes almamızı, kalbimizin atmasını sağlayan ve organları yöneten kısaca yaşamımız için gerekli şeyleri yapmamızı sağlayan beyin bölümüdür. Bir nevi bizim hard diskimizdir. Bazı bilinçli olarak yaptığımızı zannettiğimiz; ip atlamak, futbol oynamak, el işi yapmak gibi hobilerimiz bilinçaltımız sayesinde gerçekleşiyor.

Peki, bilinçaltı nasıl çalışır?

Bazı makalelerden edindiğim bilgiye göre beyin, 0-6 yaş aralığında edindiği tüm deneyimleri ayırt etmeksizin kaydeder. Deneyim ve duyguları birleştirip yorumlar ve kaydeder. Bunlar görsel, işitsel ve duyuşsal olarak kaydedilmektedir. İkinci dilim olan 6-12 yaş aralığında yaşadığı deneyimleri 0-6 yaş döneminde oluşturulan çekirdek inançlar ile mukayese eder ve bir araya getirir. Bu çekirdek inançların doğrulanması olayıdır. Üçüncü aşama olan 12 yaşından sonra insan, farklı deneyim ve duygularla karşılaştığı zaman hiç düşünmeden bilinçaltında bir genelleme yapar. Mesela bir müzik parçası dinlendiğinde hüzünlenir. Bu bilinçaltımızdan kaynaklanır. Çünkü bu yaşımıza kadar o şekilde adapte etmişiz.

Bilinçaltı temizliği nasıl olur?

Bilinçaltı Değişim ve Hipnoz Uzmanı Mehmet BAŞKAK, bilinçaltı inançları değiştirmenin 5 kısa yolunu yazdı:

1- Yaşam kalitenizi bozan hâkim düşünce kalıplarımızdan, öncelikli olarak kurtulmak istediğiniz düşüncelere samimiyetle odaklanarak, bilinçaltı çekirdek inançlarınızı tespit edin.

2- Her davranış bir amaca yöneliktir. Düşünce kalıbınızda var olduğunu düşündüğünüz amaç ya da pozitif niyeti tespit edin.

3-Bu inançlarla ilgili olduğunu fark ettiğiniz her duyguyu hissedin ve açığa çıkarın.

4-Şu anki hayatınız ve imkânlarınızı düşünerek size rahatlama, tatmin duygusu ve mutluluk hissi yaşatacak, bu pozitif niyeti besleyecek alternatif yollar, davranışlar belirleyin.

5-Hayatınızın bu alanına yönelik daha sağlıklı düşünceler, oto telkinler belirleyin ve onları zihninizde tekrarlayın, sık sık mırıldanın.

Bilinçaltınıza pozitif bir yönde sizi mutlu eden faaliyetleri yerleştirin. Üzgün, karamsar düşüncelere yer vermeyin. Tebessüm edin ki karşınızda ki insanlara mutluluk aşılanın ve sizi her gördüğü yerde size gülümseyerek sizi mutlu etsin.

Sena MUTLUTÜRK
SAKLAMIŞSIN SANKİ KANATLARINI

Kanatları olmalıymış bence bu güzel bakışların
Hani öfkelenince rüzgârlar eser
Yahut şu okyanusta en renkli balık
Biraz eflatun biraz turkuaz
Tüm renklerle buluşmuş avuçların

Düşününce buldum ne balık ne kuş
Hep öğretmen olmalıymış
Tahtalar beyaz da olsa kara da olsa
Tebeşir de koksa sınıflarda, parfüm de
O hep öğretmen olmalıymış

Kalabalık sınıflarda, tahta sıralarda
Hep onun sesi yankılanmalıymış
Tarihten esintiler onun anlatımıyla
Şekil bulmalıymış zihinlerimizde
O anlatmalıymış

Yaşımız kaç olursa olsun
Dersine bir kez girmeliymişiz
Kerpiçten de olsa okullarımız beton da olsa
O hep sınıfta olmalıymış
Sesi hep kulaklarımızda kalmalı...

O hep öğretmen olmalıymış
Hamuruna katmışlar bu mayayı
O bunun için doğmuş sanki
O hep öğretmen olmalıymış
Çünkü bu maya en çok ona yakışmış

Fatma Beyza BEYHAN
YILDIZSIZ GECE

Daha dün gördüm seni Rüyamda ,
Unutmak kabustu bana
Gülüşünle, gözünün siyahını
Zordu seni hatırlamak
Aynı unutmak gibi

Gecenin yıldızı ol benim için
Kapkaranlık bir sokak ortasında
Yıldızım ol parlat kendini
Zor değil inan, yıldızı olmak hayallerinin

Hüzün damlar bulutlardan
Ben buluttum sen ise rüzgar
İçim karardı, savruldu umutlar
O savrulan umudum ol güçlendir beni

Gözlerin çekti beni uçurumuna
Düşüyorum ansızın savruluyorum rüzgarında
Belli belirsiz bir kalp yolunda
Karanlıktayım gönül sokaklarında

Anlamıyorum küser mi çiçek arıya
Küser mi su barajlara
Küser mi ressam boyalara
Küsüyormuş demek ki

Bomboş kalıyor insan
Çabasız bir sevdada
Çırpınmada ne var?
O okyanus boğduktan sonra

Seviyor ama anlatamıyor insan
Aslında açıklayamadığından değil
Korkuyor da biraz da...
Korkar mı rüzgar buluttan
Korkuyormuş demek ki

Can yakıcı olsa da ses tonu
Onu bile özliyor insan
Özleme boşu boşuna
Her insan toprak oluyor

İrem YILDIZ
FARELER
VE İNSANLAR

Fareler ve insanlar adlı kitap John Stainbeck'in dostluk üzerine kurulmuş en önemli eserlerinden biridir.

George akıllı ve zeki, arkadaşı Lennie ise saf ve iyi niyetli bir adamdır. İkisinin de hayalleri çok para kazanıp kendi düzenlerini hayata sokmaktır ve mutlu bir şekilde yaşamaktır. Saflığıyla ve iyi niyetiyle Lennie başlarını belaya sokar ve kadını öldürür.

John S.T bize bu romanında sevgisiz yetişen bir adamın bu yoksunluğunu gidermek için neler yapabileceğini anlatmak ister. Bu ünlü romanda çocuk ruhlu koca adamın dünyasına gidebilir, insanın çocukluktan itibaren sevgiye ne kadar muhtaç olduğunu J.S in kaleminden okuyabilirsiniz.

Sena TÜRKMETİN

Zeynep Ceren BERBEROĞLU
UMUDUN SUSKUNLUĞU

Akşam eve dönerken dalgınlıktan iki durak sonra indi. Hava karanlık olduğundan hızlı adımlarla yol alıyordu. Yerin buz olduğunu görmediği için ayağı kaydı düştü. Sabah olan güneşe alandığından ince giyinmişti, bu yüzden şu an donuyordu. Yavaş hareketlerle yerden kalktı. Uzun ve boş sokakta nefes alışveriş seslerine eşlik eden adımları, yanıp sönen sokak lambaları ve yağın karla birlikte korkmaya başladı. Arkasında birini hissedip adımlarını hızlandırdı. Aklına gelen kötü olayları kovmaya çalışırken kendine cesur olması gerektiğini söylüyordu. Ama yanıp yanıp sönen sokak lambası ve yeni yeni kulağına gelen köpek havlamaları, cesur olmasını sadece sözde bırakıyordu. Nefesinin daraldığını hissetti, zihninde kurdukları adımlarını yavaşlattı. Yağın kar hızlandı. Arkasında duyduğu sesler korkusunu arttırmıştı. Umursamadan koşmaya başladı. Durmadan koştu, koştu, koştu. Nefesi kesilip yere çömeldi. Gözleri kapanyordu. Birkaç nefes sonra kendine geldi. Arkasına baktığında bomboş sokağı gördü. Derin bir iç çekti, ayağa kalktı. Birkaç adım ilerlemişti ki küçük kıızı gördü. Üstünde yırtık eski bir hırka, normalde beyaz olan ama kirden siyaha dönmüş çiçek desenleri olan kısa kollu üstü, kahverengi yamalı pantolonu, siyah beresi ve morarmış elleri, küçücük bedeninin titremesi... Genç kadının ruhuna çizikler atmıştı. Genç kadın eğildi, yavaş hareketlerle kıızı kucağına aldı. Küçücük bedeni kucağında daha da küçülmüştü. Boynuna doladığı şalı, kucağında küçücük olan meleğin üstüne örttü ve hızlı adımlarla evine yürümeye başladı. Binaya girdiğinde gözleri yavaş yavaş açılan kızın yeşil gözleri kocaman oldu. Genç kadın evine girdiğinde kıızı kanepeye bırakıp elektrikli sobayı açtı ve kıızı sobanın önüne oturttu. Mutfığa gitti. Dün kendine hazırladığı çorbayı ısıttı ve kızın yanına döndü. Etrafı inceleyen yeşil gözlü küçük kız, genç kadına baktı. Kadın, kocaman gülümsedi. Kızı çorbayı içirdi, temizledi, ısıttı. Susarak konuştular tüm bir gece. Sabah olduğunda genç kadın, küçük kıızı cam kenarında buldu. Küçük kız nazikçe teşekkür etti. Genç kadınla polise gittiler ve kimsesiz olduğunu öğrendiği küçük meleği sahiplendi. Bazen bir tesadüf tüm umutsuzluğu alır götürür.

İMTİYAZ SAHİBİ

İsmail YILDIZ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Elif BULUT

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Şafak AYYILDIZ

GÖRSEL DANIŞMAN

Dilek KOÇ

YAYIN KURULU

Elif BULUT

Şafak AYYILDIZ

Dilek KOÇ

OKUL ADRES TELEFON

GEVHER NESİBE MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ

Ankara Bulvarı No 66 Çubuk Ankara

0312 838 44 07